

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristolna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2. uri popoldne.

Štev. 107.

V Ljubljani, v torek 12. maja 1885.

Letnik XIII.

Kje je pomoč?

Gotovo se še spominjajo čitatelji „Slovenca“ pravde, ki se je vršila začetkom decembra lanskega leta v Celovci proti Ljubljanskim anarhistom. Jednaka pravda se je vršila nekaj dni pozneje, od 15. do 22. decembra v Lipsiji na Nemškem. Zatožba se je glasila proti stavcu Reinsdorfu in drugim. Hotli so namreč v 28. dan septembra 1883. l. o priliki, ko so v Niederwaldu pri Rüdeshemu odgrnili slovesno spominek, umoriti nemškega cesarja, cesarjeviča, kralja Saksonskega in druge. Načelnik celi družbi zarotnikov je bil stavec Reinsdorf. Klatil se je mnogo po svetu in očitno pripoznal, da je anarhist. Tudi je pred sodnijo izjavil, da anarhisti niso v nikakovi zvezi s socijalisti ali socijaldemokrati, kakor se zovejo na Nemškem. Ker so se mnogokrat tudi že socijalisti izjavili, da niso v nikakovi zvezi z anarhisti, in ker se je Reinsdorf tudi očitno kazal kot sovražnika socijalistom, precej je pričelo liberalno časnikarstvo trobiti svetu: sedaj se je jasno dokazalo, da anarhisti in socijalisti niso pristaši jedne in iste stranke.

Takova nova iznajdba je bila liberalcem na veliko veselje. Je-li ta trditev istinita? Da in ne, kakor pač hočeš! — Če se ozreš na slednji smoter anarhistov in socijalistov, kojega nameravajo, moraš zanikati. Obe stranki ste si jedini v smotru. O krščanstvu nečete nič vedeti; vsako veroizpovedanje hočete zatreti; ne verujete na Boga in večno življenje. Obe stranki ste zoper vsako gosposko, bodisi svetno, bodisi duhovsko. Obe se držite načela, da so vsi ljudje poklicani, da jednako delajo, pa tudi jednako živijo; toraj po svetu ne smé biti bogatinov, pa tudi revežev ne. Lastno imetje, trdite, je tatvina. Po tem nauku ne smé nihče imeti premoženja. Država naj oskrbuje vse imetje, država naj oskrbuje tudi vzgojo mladine; razume se, po načelih socijalistov; stariši nimajo nikakega prava do svojih otrok. Tudi zakon ni družega, nego neka moralna vez, ali kakor je rekel nek socijalist, zakon naj traja toliko časa, kakor ljubezen. Znano pa je,

da se v zakonskem jarmu idealna ljubezen ohladi kmalo. — To je smoter anarhistov in socijalistov; v tem so si jednaki.

Vendar-le pa se stranki ločite v sredstvih, s katerimi mislite dospeti do svojega smotra. Socijalisti hočejo vse to doseči po postavni poti. Zategadel širijo svoja načela med narod in delavce; s tem si skušajo kolikor moči jeduako mislečih pridobiti. Če imajo večino v narodu, imeli jo bodo tudi v zbornicah. Potem zamorejo kovati tudi postave, ki so cvet in podlaga takega smotra. — Anarhisti pa so gledé pripomočka družega mnenja, češ, to bi bilo prekasno in prepočasno. Najboljši pripomoček je dinamit; ž njim moramo usmrtiti vse kralje, cesarje in sploh one, ki niso našega mnenja, — v prvi vrsti duhovne, ki ljudstvu priporočajo pokorščino do svetne gosposke.

Ktera stranka bude preje dosegla svoj namen, solijalistična ali pa anarhistična? Niti prva, niti druga; kajti nameravate kaj nemogočega. Le pomislimo, je-li mogoče vladati ljudi brez Boga in vere? To je nesmisel. Nihče si potem ni svest niti svojega imetja, niti svojega življenja. Naj ne govorim o drugem.

Vse te stranke, ki imajo na svojem praporju preobrat vsega obstoječega zapisano, so si v smotru jedine, naj se imenujejo po raznih deželah tudi različno, tako na priliko se zovejo na Irskem fenirji, na Ruskem nihilisti, na Španjskem možje „črne roke“ itd. Vsem tem strankam je splošen namen, da prevrnejo sedanji obstoječi socijalni red v cerkvi in državi, občini in družini.

Od kod pa takova načela? Od tod, ker nimajo pravega záumena o prostosti človeka. Prostost, katero je Bog dal človeku, ni neomejena. Kot meje jej je dal svojo sveto voljo, ktere ne smejo prezirati niti posamezni, niti države.

Pristaši omenjenih strank teptajo z nogami božje in človeške pravice. Ne poznajo mej. Razni napadi na cesarje, kralje in druge osebe socijalnega reda nam to jasno svedočijo. Ker človek brez vere in Boga ne spoznava nadzemeljskega zakonodajavca

in sodnika, dosledno so mu tudi božje zapovedi deveta briga. Zločin, ki pospešuje njegov namen, veljá v njegovih očeh le kot pripomoček, ki se ga smé poslužiti; da, smatra ga celó za vrlo dejanje. Od tod izvira, da se takovi izvržki človeške družbe hvalijo svojih zločinov!

Kdo pri zdravi pameti zamore trditi, da bi človeška družba pri takih nazorih zamogla obstati? — in vendar se je to mnenje pri nebrojnih novošegnih brezvercih tako globoko vkoreninilo, da tega ne spoznajo, ampak trdovratno delujejo v dosego svojega namena.

Kje pa je oni vir, iz kterega so se nasrkali teh idej? Ta vir je liberalizem! Prepričani smo, da bi marsikdo, ki znabiti v socijalnem življenju zavzema kako imenitno službo in se klanja liberalnim načelom, protivil taki izjavi. Da, znal bil ti celó groziti s tožbo radi žaljenja časti, češ, da odobrava take zločine ali vsaj pospešuje. In vendar je temu tako! Le pogledjmo. Liberalizem je koval in kuje še dandanes proticerkvene postave; zóve cerkev in njene naredbe zadnjaške, ki ovirajo pravo oliko in razum tlačijo v spone srednjeveške mračnosti. Liberalci učé po svojih časopisih, kterih imajo, žalibog! na izobilnost, da vera ni v nikakvi zvezi s politiko, t. j. z državnimi, občinskimi naredbami, če tudi hočejo povsod gospodariti in zapovedovati. Liberalizem je, ki po velikih šolah nazširja nauke, poleg kterih človek ni veliko boljši, nego neumna živina, da, nje pravi brat, ker je po teh učenih naukih nesmisel pričakovati onstranskega življenja. Posledica takih nazorov je: „Tù živiš, tù vživaj!“ — Liberalizem hoče, in je že razrušil po mnogih deželah najtesnejšo vez, da, steber družinskega življenja, zakon, ker ga je oropal zakramentalnega značaja, — in vpeljal prostovoljno ločitev po že omenjenem izreku. Liberalizem je oče vsega zlá, kterega izvršujejo anarhisti, fenirji in nihilisti, naj liberalni pristaši oporekajo temu še tako strastno.

(Dalje prih.)

LISTEK.

Med hribovci.

Vi Ljubljančanje menda hribovce prištevate divjakom. Marsikteri mestni postopač tam izpod grada, ki strgan in lačen pohajkova, zaničljivo po strani gleda priprostega gorjanca, ki jo počasi primaha doli po Dunajski ali Celovski cesti. Tudi Vas, g. vrednik, sem obdolžil, da ste se navzeli Ljubljanskega duba in mestne prevzetnosti, akoravno ste nekdanji sami med hribovci živeli. Veste li zakaj? Ker dovoljete svojim „sotrudnikom“, da vse pretepavce in kričače primerjajo hribovcem. Ni še davno, menda 15. aprila, kar je tisti mogočni politikar gori nad črto pemskega dr. Knotza & Comp. imenoval „politične hribovce“. In kadar se zgodi v Ljubljani kaka nerodnost, vpitje ali razgrajanje, takoj bo Vaš mestni poročevalec dejal: „To je hribovsko!“ Niste li mogli s tistim požrešnim rudečim svinčnikom prečrtati te slabe primere? Rad bi vam bil že prej odgovoril, oči odprl in zabranil se proti dvomljivi časti, da hočete vse nerodneže nam na vrat obesiti, kakor bi se od nas hribovcev učili mir

kaliti. Toda nad črto, gori med poklicane politikarje se ne drznem vstopiti, ker sem ubog puščavnik, ki o politiki krvavo malo umém. Vaši „sotrudniki“ bi me strahovito zdelali. Pod listkom pa zdaj niste imeli prostora za častno obrambo hribovcev, ker ste ga prepustili učenjaku, da je „mahal“ „z uma svitlim mečem“ v brambo vere proti našim leploslovcem. Zdaj pa mi je zrasel pogum zgrabiti orožje, ojestro pero; naj bi je le tako srečno sukal, kakor moj prednik.

Prašam Vas toraj, kakošnega si mislite našega hribovca? Je li divjak sposoben za vsako surovost? Menda menite, ko bi prišla tolpa gorjancev doli v Vašo belo Ljubljano, da bi vso pomazali? in bi Vam strašno skalili tisti krasni mir, v kterem zdaj živite? — Le pogledjte hribovca stare korenine, kadar pride v vaše mesto, kar se zgodi, se vé da, le na svete čase! V irhastih hlačah, škornje na kveder (pri nas jim pravijo zastavnati škornji), z upognjenimi koleno jo koraka previdno po sredi ceste, oziraje se na desno in levo; skoraj bi nesel klobuk ves čas pod pazduho, da bi ne pregledal kteremu gospodu se odkriti, kterih je toliko v mestu. Kar kupuje ne jenalje „na puf“, kakor je v Ljubljani navadno; pošteno plača, dasiravno si prodajalec njegovo priprostost porabijo

v svoj dobiček. Po končanih opravkih jo krene morda celó v hranilnico, pa ne da bi na posodo prosil, ampak da krvavo prihranjene goldinarčke zavaruje in naloži za svoje otroke. Če mu čas pripušča ne bode zamudil v cerkev stopiti, ne iz radovednosti, ampak zaradi nehlinjene pobožnosti. Neki hribovec mi je dejal: „V Ljubljano grém zato rad, ker se v enem dnevu več maš naberem, kakor doma cele kvatre.“

To Vam je naš hribovec v mestu. Mislite si bolj pohlevnega, poštenega človeka, če morete! Kaj pa doma? porečete. V hribih po grivah in grapah ima dovolj časa in prilike kozolec prevračati; tam pokaže svojo pravo nprav. Hribovska vas „horribile dietu!“ je gladkim meščanom pravi pravcati pekel. Rujojenje, gorjanska kletev, pretepanje, pijančevanje je tam na dnevnem redu.

Počasi, le počasi! Vse to bote našli le v obližji mest, kamor seže mestna olika; čem dalje od mesta, tem boljši so ljudje; menda zato, bi dejal kak mestni doktor ali profesor, ker ima duhovščina preveč vpliva, ter skrbi, da ljudstvo ohrani v nevednosti in priprostosti. Se vé da pri nas ne napravljamo banketov v postnem času, da bi delali „javno mnenje“, nimamo „koncertov“ in „jour fixov“, — vse to je znak

Poljaki v „rajhu“.

(Po „Čechu“.)

Če že nesreča kakega posameznika budi sočutje, v koliko več meri mora probujati nesreča celega naroda, ki je bil nekdanj slavni in mogočen, sočutje vseh sovrstnikov. Tak narod so Poljaki. Če nas pri prebiranju poljske zgodovine navduše slavne dobe Boleslava, Bathora, Jana Sobieskega, če nas to k občudovanju tako visoko omikanega in tako oslavljenega nagne, mora se nam zdeti bolesten njegov padec. In pad Poljakov bil je res strašen; razrili in raztrgali so jo in pustili narodu samo to, kar se z mečem in s silo ne more odzvati, osveto in omiko.

In če narod, ko se je vtisnil v žalostne razmere svoje, samo v svojem duševnem življenju išče utehe in olajšave, ker vé, da je politično slab in malomoden in da je v tem svojem delovanju še nesmrtna dela izvršil, bodi si na literarnem ali na obrazovalnem polju, če se temu narodu razvijanje zapreči pri odgoji mladine, ki mu je edina uteha in tolažba, takrat se nasilnik silno pregreši, kajti nikako junastvo ni to, če se stiska slabi in brez obrambe stoječi za vrat.

Nikjer pa se ne godi Poljakom hujše, kakor v zemlji, v kateri „samo ima kultura svoj začetek in svoj sedež“. Zanimiv je vsled tega vzrok, ki ga izraža Bismark, železni mož, da se ž njim nekako izgovarja v ravnani vlade proti Poljakom. Oni baje mislijo Poljsko obnoviti in čakajo le na kak boj, ki bi se za Prusko nesrečno končal in bi njihove nameravane namene vresničil. Da-si Jazdevski kar more to očitane od sebe in od svojih sodrugov odvrata, vendar je kancler še vedno pri tisti misli. Popolnoma smo prepričani, da je obnovenje Poljske samo ideal posameznih poljskih domoljubov, katero se niti izvesti ne dá, kancler pa si je pri vsem tem še dobro svest politične sile na Nemškem in zato se nam zdi beseda njegova o pruski vojski smešna. Nekaj družega pa je, če kancler zahteva od Poljakov, ktere tlačí, zbadá in jih izdajskih mišljenj po nedolžnem dolži, da od teh Poljakov zahteva, da bi vlado njegovo podpirali, da morda, kar je še več — ljubili.

Da-si se Bismarku vsaka stvar čudežno posreči, o tem je lahko prepričan, da simpatij iz ljubezni Poljakov ne pridobi, kajti kakor mi vemo se nekako moti v sredstvih, s katerimi hoče pridobiti ljubezen omikanega naroda. Z ječo, z izgnanstvom, z bajonetom, in germanizacijo si nikdo in tem manj železni kancler ljubezni ne pridobi, marveč tem prej jo zgubi.

Mi Čehi tem bolj čutimo vso silo nesreče bratov Poljakov, ker smo bili sami v takih razmerah in niti danes nimamo ležišča postlanega na rožah. (Mi Slovenci pač tem bolj tudi ne!) Slavna dela Bismarkova in njegovo zgodovino najbolj zatemnjuje njegovo ravnanje s Poljaki, ki ne iščejo ničesar drugega, nego pravičnosti in ravnopravnosti.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. maja.

Notranje dežele.

Mož, ki je že skoraj 25 let politično mrtev, bivši absolutistični minister, **dr. Aleksander Bach**, zdramil se je k političnemu življenju, prodril je pokrov politične svoje krste s spomočjo dvornega svetnika Lienbacherja in sedaj stolca išče v državnem zboru, kam bi se vsedel. Poslanec hoče postati in sicer na Solnograškem želi kak volilen okraj zastopati. Če tudi se mu v verskem oziru ne dá nič posebnega očitati, se vendar vsi nemškonservativni listi branijo v njegovi družbi na politično polje stopiti na delo. Lienbacher v Bachovi družbi skuša v novem državnem zboru obuditi nemško stranko, ki se ne bo odlikovala tolikanj po svoji verski kakor po svoji odločno nemški barvi. „Nemški in le nemški“ hočejo biti poleg avstrijskega domoljuba. Temu se pa konservativni listi kakor so „Vaterland“, „Neue Tiroler Stimmen“, „Linzer Volksblatt“, „Grazter Volksblatt“ protivijo, ker so sprevideli, da bi jo Lienbacher rad k centralistom zavozil. Ker se je pa sam preslabega čutil, obudil je Bacha od mrtvih. Misli si je pač, da bo mož, ki je bil svoje dni tak izboren absolutist, povsem sposoben sedanji konstitucionalizem prestvariti v centralizem. Bi že bil centralizem v Avstriji, da bi vsi le jeden jezik govorili, kakor n. pr. po Francoskem, pa še tam se ga branijo. Pri nas pa menda bode šlo še manj. „Vsak za-se, Bog za vse“, se Avstriji najbolj prilega, naj bi le tudi sosed sosedove pravice poštono in vsikdar spolnjeval!

Irredenti jeli so v **Dalmaciji** na prste stopati. V Cittavecchiji je vlada ondašnji irredentovski občinski zastop razpustila. Hotel je namreč v mestni zbornici Lapennovo podobo na steno obesiti, krajna gosposka se je pa tej nakani protivila. Na to je dala beseda besedo in mestni odbor je bil kar čez noč razpuščen. Prav je storila vlada, da je tako ravnala, kajti v Zadarsko-Sebeniški okolici, kjer se je to zgodilo, živi poleg peščice Lahov velika večina Hrvatov in na te se je tudi ozirati treba. Ravno prav, da se je to pred volitvami zgodilo, kar bo izvestno Hrvatom na korist.

Liberalni Nemci so se naveličali prazno slamo mlatiti, ktera se razširjanje liberalizma med priprostim narodom imenuje in so svoj program toliko spremenili, da se hočejo narodnosti poprijeti in nemško zavest povsod širiti, kakor daleč bo njihova moč segla. Če bodo s tem pri sedanjih slabih časih kaj več opravili, kakor so z liberalizmom, kajti lačni želodec in osušeno telo kmeta gluhega in slepega delata za vsako politiko v narodnosti. Narodnost pri takih časih, kakor so sedaj! Kdo jo bo le pri pametnem kmetu višje stavil, kakor zboljšanje njegovega gospodarstva? Tega dela naj bi se gospoda poprijela in kmetje bi kar v procesiji za njo drli, ter bi ne bilo treba nikakega pridušanja in dokazovanja, da mora nemški kmet poleg tega, da je lačen in liberalen, tudi nemško naroden biti, t. j., da se more po zariji svojega odrešenja proti severu na Prusko obračati. Kmet je pri nas, v Čeah, po Nemškem vseskozi konservativnega značaja, ker to že stan od njega zahteva; toraj se bo z dušo in telesom tistih mož oklenil, pri kterih bo videl, da mu gredó v narodnogospodarskih rečeh na roko, da mu zlažšujejo težko breme, katero mu je liberalizem naložil. Vse drugo zdé se mu čenče in mlačva prazne slame in gotovo — prav ima!

Vnanje države.

Laško kolonijalno politiko je minoli teden v kamori poslancev Crispi hudo obsojal ter jo

je naravnost skaženo imenoval, češ, da nima nika-kega pravega stališča. Ko bi bili Lahi leta 1882 Angleža ubogali, ko nas je v Egipt vabil, bi bilo veliko boljše za nas. Tedaj ponujala se nam je zlata priložnost, da bi se bili takoj s prvim korakom Egipta polastili, ter bi nam ne bilo treba danes semtrtje poskušati na obalih Rudečega morja. Če pravite, nadaljuje Crispi o splošnem odobravanju opozicije, če pravite, da smo sedaj bolj na konji memo leta 1882, ker smo si vtrdili evropsko stališče po trojni zvezi, Vam povem, da je to nesreča za nas. Kar je Avstriji, Nemčiji in Rusiji na korist, nas prav nič ne briga, in od česar mi ne smemo oči obrniti, tisto je z avstrijsko politiko v nasprotju. Dvakrat je pa taka zveza obžalovanja vredna, če je morda Italija kaj obljubila še zraven tega, da si je dala roke zvezati. Avstrije bodoča politika je na Balkanu ter bo skušala v orijentalno državo preleviti se. Nemčija jo bode v tem podpirala, ker ji je na tem ležeče, da se panslavizmu pod Habsburškim žezlom postavi jez. Italija mora pa v prvi vrsti na to gledati, da se balkanske države ohranijo kajti po njenih mislih morajo edino le one zabraniti, da se velesilam ne bodo pota križala na preglasen način. Kar je Avstrija na Laškem zgubila, hoče si priboriti na Balkanu. Da jo bodo Lahi pri tem pisano gledali, je vrjetno, ker imajo sami oba očesa v to stransko bregovje Adrije uprta. Ne le da hočejo s časom avstrijsko Primorje, Istro in Dalmacijo, temveč tudi še po Albaniji gledajo; kajti če bi to dosegli, potem so neomenjeni gospodarji na Adriji in bi imeli svetovno trgovino našega cesarstva v rokah. Da bo to le pobožna želja naših sosedov ostala, bodo že naši državniki in pa naši „uhaciji“ skrbeli.

Angleži so dobili za slučaj boja z Rusi kar čez noč zaveznika v — **Kitajcih**, kateri so se jim bajé sami ponudili, kakor hitro bi se kaka nevarnost za katerokoli kitajsko obližje pokazala. Ljudi, pravijo, da imajo zadosti, z brodomjem bi jim pa Angleži pomagali, in tako pravijo, bi bilo obema pomagano. Ker so pa Kitajci sami priznali, da so poleg slabih vojakov, še mnogo slabši vojskovodje, so tiste službe v svoji vojski za slučaj kakega boja Angležem in Nemcem obljubili. Pa tudi na morji dali se bodo porabiti (samo za „Kanonenfutter!“), kajti častniki bodo ondi Angleži in Nemci. Med Nemci si pa ne smemo misliti aktivnih pruskih častnikov, kajti teh bi Nemčija kot prijateljica Rusiji ne pustila v borbo proti prijazni ji državi, temveč taki nemški častniki so, ki so se doma ponesrečili, kar se v častniških krogih tako lahko in tolikrat primeri, n. pr. po dvojuju itd., taki si sedaj nove domovine iščejo. Taki častniki so včasih prav dobri in izvrstni vojaki. S takim materijalom preskrbljeni, mislijo Kitajci na suhem Rusom pot domu pokazati, na morji, pravijo Angleži, bomo pa že mi svoje storili. Mogoče, verjetno pa ni, da bi se Rus kar tako z malenkostjo odgnati dal, naj že ta pride od Angležev, Nemcev ali Kitajcev. Kar na Kitajcih posebno občudujemo, je njihov pogum. Še s Francozi niso z računom na čistem in že se hočejo z Rusi poskusiti. Dosti jih je res in državne blagajnice menda tudi niso še pometene; no, naj poskusijo svojo srečo!

Chartuma ni Farag paša izdal, temveč nek bivši tajnik v pomorskem ministerstvu egiptovskem, ki se za Avvama piše. Mož je bil iz začetka pri katastru v Egiptu. Ko je videl, kako da ondi zemljemerci sleparijo, je spisal nekako spomenico in je bil zarad tiste ob službo. To mu je bila prva krivica in on jo je razglasil po časnikih, s čemur se je kar h krati poljudnega storil. Ko je Arabi oblast dosegel, napravil ga je za tajnika v pomorskem ministerstvu, Angleži so ga pa vjeli, kedar so bili Aleksandrijo razsuli ter so ga pred vojno sodnijo postavili. Ondi so ga obsodili zarad hudodelstva upornosti v ječo, kjer je 74 dni grozne muke pre-

mestne olike. Hribovec si ne okusi mesa in vina, kakor le o največjih praznikih ali na kaki svatbi; če takrat malo čez ojnice stopi in jo po gorjansko zapoje, — kdo mu bo zameril? V državni zbornici si fini gospodje, doktorji in profesorji, izvoljeni izmed tisočev, mečejo v obraz psovke, in se skoraj lastno-ročno iz dvorane pehajo — in Vam se čudno zdí, če se hribovski fantje malo polasajo? Če sploh komu, veljajo o našem hribovcu besede: „V potu svojega obraza boš kruh jedel“. On stori še več, ne poti se le po obrazu, ampak ves, da je največkrat ni suhe nitke na njem, in da ima vsak las na glavi svoj eurek, kakor sam pravi. Komaj sneg odleze, vidiš moške in ženske, stare in mlade, s košem potiti se po kozjih stezah. Koš jim je kakor priraščen na hrbet. Ravanei pravijo, da hribovec s košem na svet pride. Na hrbtu znosi gnoj na njivo, na hrbtu spravlja domu žito z njive, seno s travnika, steljo in drva z gozda. Vživa pri vsem tem zjutraj zelje, opoldne zelje, zvečer zelje in ovsen kruh; pa je čvrst kakor dren, zdrav kot riba, velik kot jugov zámet (domača hribovska primera!).

Vam Ljubljčanom je lep pogled ob nedeljah in praznikih ob polu dvanajstih videti izbrano gospodo, kako se vozi in ziblje v stolno cerkev, da opravi svojo „Kirchenparade“; ali povem vam, da

stokrat rajši gledam naše hribovce o hudi zimi čez visoke zamete po več ur daleč priti v svetišče, pótne, da se od njih kadi in vendar zadovoljne, da so mogli priti. Doma ostanejo le varuhi, nadušljivci in otroci.

Res krasna je „Zvezda“ v Ljubljani in tivolski park, zlasti proti večeru. Svilnata krila šumijo po gladkih tleh, sablje rožljajo po drobnem pesku, višnjevi dimnati oblaki od dragih smodk plavajo med šetaleci, razni parfimi razširjajo omamljivo vonjavo, čuje se sladko „šepetanje“ v mili Ljubljanski nemščini. Postavi zdaj v to modérno šetališče Gorjana s „turničkasto“ pipico; stavim precej, da ti nekaj nervoznih dam omedli, in kropiti jih bodo morali z „eau de Cologne“, da se zavedejo.

Kadar v mestu koga obišeš, moraš prej pohlevno potrkati, ali celo po strežaju se oglasiti, — in vkljub temu potaji se ti dotični, da ga ni doma. Med hribovce ta razvada še ni prodrla. Mogoče, da se kdo pred na vratih oglasi, kakor vstopi, če namreč preglasno kljuka išče, zlasti na večer ali v tamni veži. Ko odide, ne boš se prav nič čudil, ako ti zapusti po tleh vidna znamenja svoje navzočnosti, namreč sledi podkovanih petá.

Veste kaj misli puščavnik o tisti mestni etiketi, ki določuje vsako besedo in vsako kretanje? Laž v

ustih! laž v srcu! Hribovec pri vsi zunanji okornosti ima vendar še nehinavsko srce.

Kaj se po svetu godí, skrivnosti, politične izvesti itd., vse to ni družega kot nezanesljiva si nasprotovajoča zmes iz kopice časopisov, ktere vam dopeljava pošta. Tudi hribovci vganjajo svojo politiko, časnik jim je — berač! Berač obleze več dežel, obere hišo za hišo in v zameno za darove pusti povsod nekaj mikavnih novic. Včasih te popraša kak možakar, kaj je novega po svetu. Če vstrežeš njegovi radovednosti, slišal bodeš čez kaj časa svojo novico s tolikimi čudnimi dodatki popravljen in pomnoženo, da ne bo več poznati od kod je izšla. O Mahdiju spletli so naši hribovci tako-le: Tam doli za morjem nekje je naravnost iz pekla prišel nekdo, ki silno kristijane mori itd. Niso li prave zadeli? — O panteizmu naši hribovci toliko vedó, kakor tisti kmetje doli „v Brdih“. Satis!

Bojim se, gospod vrednik! da Vaša potrpežljivost pojema, in že čakate z neusmiljenimi škarjami, da prestrižete moj predolg zagovor; zatoraj rajši sam končam, ter izrečem še nado, da bote v prihodnje bolj milostljivo sodili o hribovcih in ne bote vseh nerodnežev nam podtikali.

Puščavnik pod B.

trpel. Kasneje so ga pa v Chartum pregnali. Več imenitnih Angležev je zanj prosilo pa zastonj. Angleži ga niso hotli pomilostiti in Avvam se je za to storjeno mu krivico grozovito maščeval. Chartum je izdal Mahdiju, s tem je pa Angležen v Sudanu tla popolnoma spodnesel. Tega koraka sicer ne odobravamo in ga nikdar ne bomo, toda Angleži so za svojo krivičnost plačilo prejeli.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 11. maja. (Ali naj e. k. uradnik voli?) Če se politični svet za e. k. državne uradnike tudi ne bo nikdar pobrinil, ob času volitev izvestno svoje oči na nje obrača. Mogočen faktor v državi so, to je res in se ne dá tajiti. Pravice imajo ravno take, kakor vsak drug državljani, le da jih uživajo nekteri z manjšimi bremenami, t. j. da ne plačujejo tako visokega davka. Ker jim toraj država poleg plače tudi še kako drugo dobro pripoznava, ona tudi ob času volitev zahteva in sme zahtevati, da se e. k. uradniki na njeno stran postavijo in volijo kandidata po njenih željah. Volitev ravno pa je ena najvažnejših pravic državljanov in zatoraj večinoma vsak tako voli, (vsaj imel bi tako voliti), kakor mu njegovo prepričanje narekuje. Vlada ima sicer pravico od uradnika zahtevati, da če že noče voliti njej vgodno, naj tudi ne voli njej nasprotno; zapovedovati pa volitev, ki bi bila njegovemu prepričanju nasprotna, mu pa vlada ne more in ne sme, dokler imamo vstavne postave. — Na drugi strani pa mora se tudi pripoznati, da uradnik ravno pri volitvah pride v velike stiske. Zoper vlade naj res ne voli, zoper lastni narod pa gotovo ravno tako ne; kaj toraj? Kamor se nagné, dobi na drugi strani črno piko. Najboljše menda bode, da uradnik v takem slučaju posnema vlado samo. Ta, kadar vidi, da si dva soseda napovesta vojsko ter se noče nobenemu zameriti, ostane neutralna, nobenostranska. Tako naj stori tudi uradnik. Pravico imam res voliti tako ali tako, tega mi ne sme nikdo zanikati; a imam tudi drugo pravico, da volit grem ali pa ne grem in — tudi teža mi ne sme nikdo zanikati. Toraj če se prve pravice nikakor ne morem poslužiti, da bi nikogar ne bolelo, se poslužim druge ter zvesto in marljivo delam v svoji uradni. To so moje uradniške misli; mar li se motim? Vem sicer za heroične (prejunaške) čednosti in tudi tovariša ne grajam, ki jih ima, a v nravnem življenji, mislim, nobenega ne vežejo. Toraj tovariši prevdarite, in kar je dobrega, izvolite!

Drugo bolj kočljivo prašanje pa je: Ali naj se uradnik postavi med kandidate, naj se dá voliti za poslanca? Deželnega ali državnega, je isto. Vem, ne bom se vsem prikupil, a na prašanje vse eno odgovarjam odkritosrčno, po svojem prepričanju. Odgovarjam pa naravno zanikavno: Ne; e. k. uradnik naj ne sprejme kandidate tudi ponudene, naj se ne dá voliti. Meni saj se popolno preveč vpljudnosti dozdeva, da se e. k. uradnikom dovoljujejo, včasih še celo vsiljujejo kandidate in izvolitve. Na Angleškem ni tako. Ondi mora vsak uradnik (razun ministra ali državnega tajnika), kadar svojo kandidaturu napové, iz državne službe izstopiti. In prav je tako; le škoda, da angleška ustava, ki nam je povsod vzor, nam ravno tukaj ni, kjer bi bilo toliko potrebno. Res sebičnost in častilakomnost je pri vsakem človeku velika, a ravno zato bi se moral vstop v poslaniško zbornico uradnikom prepričati, da bi ne mogli vstopati niti zaradi gmotnega dobička, niti zaradi lakomnosti po časti ali viših službah.

Dalje uradnik je služabnik države, izvrševalec postave; po poslanstvu postane pa postavodajalec državi, postavodajalec sam sebi. Kako se pač to strinja? Res je, da ima uradnik marsiktere vednosti, skušnje, kterih marsikteri poslanec nima, a potrebuje jih vsak. Recimo, da bi se dajale le postave za kmetovalce ali obrtnike, bi že bilo to primerno; a kako primerno je, kadar jih daje uradnikom, toraj sam sebi, ali višim, celo ministrom, kterim je pokorščino dolžan? To je nesmisel. Uradnik bodi izvrševalec postave, popolno pravičen, nepristranski. Interesi države in podložnikov, državljanov so si mnogokrat ravno nasprotni, n. pr. pri davkih itd. Koga naj toraj zastopa: Državo, ki hoče mnogo, ali svoj narod, ki je že tako preobložen? Jednega ali drugega bo gotovo pritiskal. A zakaj, bo kdo rekel, pošten in pravičen naj bo, pa bo prav. Res, ali popolna pravičnost je le pri Bogu mogoča, pri ljudeh je vse pomanjkljivo; zato smo se učili mo-

liti: „In nas ne vpelji v skušnjave.“ Cemu si pa skušnjava sam nakopavati? Čemu človeka v njo siliti?

Pa še nekaj, kar marsikdo ne porajta in to dela škodo državi in državljanom, namreč zanemarjenje svojega stanovnega posla. Poslanec-uradnik svojih uradniških dolžnosti in del ne more spolnovati, dá se mu toraj namestnik; a namestnika je treba plačati, uradniku-poslancu pa tudi celo letno plačo dati. Prašam, čemu to? Ima li država preveč, ali ima davkoplačevalec preveč? Nobeden, ampak vemo, kako je z obema; čemu toraj proč metati ter obteževati zadolženo državo in ubogega davkoplačevalca, da nekteri bogatijo, delo pa se vkljub namestništvu slabše opravlja, kakor bi ga redni uradnik? Naj se uradniku-poslancu za čas zborovanja in dokler dihte (dnevniko) vleče, plača uradniške službe vstavi, bomo videli, koliko uradnikov se bo še poganjalo za poslanstvo, bodisi deželno ali državno! Vse to so praktični Angleži dobro premislili in preračunili ter uradnike od poslanstva izključili. Gotovo jim mora vsak nepristranec prav dati. Vem tudi nasprotne razloge, s kterimi se izvolitev in poslanstvo uradnikov zagovarja, a to ni moj namen pretresovati; toliko pa smem zaupno reči, da razlogi za poslanstvo uradnikov nikakor ne vničijo in ne pobijejo razlogov zoper poslanstvo uradnikov. Naj se toraj drži kdo prepričanja kakoršnega se hoče, jaz se držim svojega, ki sem ga posnel po izgledih in iz skušnje.

Z Bleda, 11. maja. (Vreme. Nagla smrt. Volitve.) Pretečeni teden imeli smo zelo slabo in hladno vreme. V soboto zjutraj je padel barometer na 4° in pričakovali smo snega. V resnici sicer ni padel ali gore so bile skoraj do podnožja vse bele. V soboto na večer se je vjasnilo in bali smo se slane, vendar za sedaj nam je Bog prizanesel.

V petek umrla je tukaj v Gradu žena in po navadi so poslali napovedovat pogreb in ena od teh napovedovalk je v soboto v tistem slabem vremenu med potjo opešala, imela je iti tje v Kamnogorico in je od slabosti med potjo umrla. Dobili so mrtvo že pri Radoljiškem mostu; pač ni kaj takega pričakovala, ko je od doma šla!

Zastran volitev je pri nas še precej mirno, le sem ter tje se kdo oglasi. Splošno mnenje je še vedno za grofa Hohenwarta in znabiti bi dobro storili, da ga nam pustite. Tisto govorjenje, da mu gre prvo poslansko mesto na Kranjskem, ni na pravem mestu. Res je sicer, da med mesti stoji Ljubljana na prvi stopinji, ali kedar gre za poslanca, se to menda prav ne vjema. Ko bi imela vsaka vas svojega poslanca, potem bi že bil res poslanec Ljubljanskega mesta prvak med njimi, ker so pa poslanci po vsi deželi pravično razdeljeni, ne gre prav Ljubljane staviti proti nam Gorenjcem. Mi imamo Ljubljano za središče, pa sami sebe vendar še rajši in nam noče iti v glavo, da bi cela Gorenjska bila manj vredna, kakor naša stolnica. Zatoraj bi znabiti bilo prav, da nam pustite grofa Hohenwarta, ker smo drug drugemu v silno nevarnih časih zaupanje skazovali, želimo tudi zdaj vkup ostati. Ako pa vendar volilni odbor nam družega kandidata odloči, naj previdno ravná, in se, kar moč, ozira na želje Gorenjcev. J—

Iz Celja, 11. maja. Pri volitvi 7 volilnih mož v Celjski okolici, ki se je vršila 11. majnika, so propadli Slovenci. Vzrokov je več. Pred vsem je krivo propada to, da se je volitev kar nenadoma naglo vršila, ko še vsi posestniki za-njo zvedeli niso. Nemškutariskim volilcem se je to seveda naznanilo. Zraven tega so se pa narodnjaki menda preveč zanašali na vgoden izid in so vse premalo storili v tem kratkem času, par dni namreč, ko so za volitev zvedeli. Pri lanskih volitvah za deželni zbor so imeli slovenski volilni možje 66 glasov — nemškutariski volilci pa takrat še glasov niso oddali.

Neodpustljivo je pa letos obnašanje nekterih slovenskih volilcev, ki se vedno za tako izvrstne narodnjake štejejo izmed kterih so bili nekteri postavljeni celo za volilne možje slovenske stranke; pa še k volitvi niso prišli. Zgodilo se je toraj, da pri prvi volitvi so imeli slovenski volilni možje 40 glasov, nemškutarji tudi 40 glasov. Prej pa, ko se je začela ožja, druga volitev, so slovenski volilci večinoma odšli domu, in pri drugi volitvi dobili večino nemškutarji. Koliko bi bil tukaj odločil le en sam glas. Naj bo ta nesrečen začetek naših letošnjih državnozbornih volitev za

spodbujajo drugim Slovincem, da ne držijo križem rok, kakor se jo žalibog tukaj zgodilo.

Domače novice.

(Narobe svet.) Iz Črnomlja se nam v nekem dopisu v večerajšnjem „Ljub. Listu“ očita, da smo hotli z dopisom iz Metliškega okraja, 5. t. m. gosp. sodnika Deva „prav pošteno denuncirat“. Komu neki? Dolgo prej, ko smo dobili omenjeni dopis iz Metliškega okraja, zvedeli smo bili tukaj iz zanesljivega vira, da je g. sodnik Dev dr. Vošnjaku pisal, bi li maral prevzeti kandidaturu v dolenskih kmečkih občinah nasproti g. Pfeiferju? Dr. Vošnjak se je temu pismu silno začudil, in ni mogel umeti, kako more g. sodnik Dev o njem sploh misliti, da bi on kandidiral proti g. Pfeiferju, čigar vestno, marljivo in strogo izvrševanje poslaniških dolžnost pozná iz lastne skušnje. Mi pa še težje umemo, kako da je ravno g. sodnik Dev iskal nasprotnika gosp. Pfeiferju, ki se je iskreno, kot najboljši prijatelj potegoval za g. sodnika ter je pri vsaki priliki merodajnim krogom priporočal, da naj se ga spominjajo, kadar bode oddajati kaka boljša služba. Dobra duša Pfeifer si pač ni domišljeval, da je skoraj ob enem, ko je on mislil, kako bi za gosp. Deva kaj storil, g. Dev premišljeval, kako bi gosp. Pfeiferju tla spodkopal. Mi smo vse to vedeli iz zanesljivega vira, vendar smo molčali, misleč, da je to ostalo skrito. Še le ko je omenjeni dopis poročal, da se je v Metliškem okraju mislilo na kandidaturu, smo ta dopis sprejeli, ker smo zanesljivo vedeli, da je res, kar nam poroča. Poslanstva seveda g. sodnik ne oddaja, a obnašal se je tako, kakor bi ga res oddajal on, ne pa volilci, sicer bi bil počakal, da bi bili volilci izrekli svoje mnenje, preden je on prašal g. Vošnjaka, bi le hotel poslanstvo sprejeti ali ne. In zdaj, ko je vse to prišlo na dan, se jezi, da smo ga hotli mi denuncirati! Ali ni to res narobe svet?

(Volilni shod za Novomeško okolico) bode 14. t. m. popoldne po službi Božji v Gotni vasi. Ker je na Dolenjskem vse zbegano in zmešano ter je silno potrebno, da se štrana razmota in deseže složnost in edinost, preden pride do borbe na volišči, zato opozorujemo volilce, da naj se v obilnem številu vdeležijo omenjenega shoda.

(„Sokolov“ izlet) na Kozarje bo v nedeljo popoldne ob 1. uri iz Ljubljanske čitalnice, ker se je minolo nedeljo izlet preložil zaradi slabe ceste in mokrote sploh. Vračal se bo „Sokol“ zvečer med 8. in 9. uro. Več zvedelo se bode po nabitih plakatih.

(„Sokol“) se bo dal v nedeljo 17. t. m. popoldne v Ljubljanski čitalnici skupno fotografirati. Vabljeni so k tej skupini vsi udje „Sokola“ naj imajo društveno opravo ali ne. Podoba kupiti si se nihče ne sili, temveč je vsakemu na voljo dano. Dobivale se bodo menda po goldinarji.

(Deželno gledišče v Ljubljani.) V sredo 13. maja 1885 priredi pevski zbor Ljubljanske čitalnice predstavo s prijaznim sodelovanjem gospodov predtelovadcev društva „Sokol“. Pri predstavi svira vojaška godba slavnega domačega pešpolka baron Kuhn št. 17. Vspored: 1. Köck: „Serežan“, ouvertura, svira vojaška godba. — 2. Telegram. Vesela igra v enem dejanji. Česki spisal G. Pfeifer-Moravski, poslovenil Josip Starè. — 3. Meyerbeer: Zbor in molitev mornarjev iz opere „Afrikanka“, svira vojaška godba. — 4. A. Nedvèd: „Nazaj v planinski raj“, poje mešani zbor čitalnični. — 5. Telovadba: Skok, izvršujejo gg. predtelovadci „Sokola“. — 6. G. Eisenhut: „Moja ljubav“, osmospev. — 7. Schubert: „Na moru“, pesem, svira vojaška godba. — 8. A. Foerster: Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesmi, poje mešani zbor čitalnični s spremljevanjem vojaške godbe. — 9. Telovadba na drogu, izvršujejo gg. predtelovadci „Sokola“. — Čisti dohodek te predstave namenjen je pevski blagajnici. — Vstopnina: Parter in lože 50 kr. — Fauteuil v parterji 80 kr. — Sedež v parterji 70 kr. — Sedež na galeriji 50 kr. — Garnizonski in dijaški biljat 40 kr. — Galerija 20 kr. Sedeži se dobivajo v sredo pri gledališki kasi popoldne od 11.—12. ure in zvečer od 7. ure naprej. — Kasa se odpre ob 7. uri. — Začetek ob polu 8. uri. — K tej predstavi prav vpljudno vabi odbor.

(Razpisana) je služba stavbarskega adjunkta v X. razredu pri e. k. državnem stavbarstvu na Kranj-

skem. Prošnje do 28. maja na predsedništvo c. kr. deželne vlade Kranjske.

(Razpisana) je učiteljska služba v Zalini na Dolenjskem. Nese 450 goldinarjev in stanovanje. Prošnje do 30. maja 1885 c. kr. okrajnemu šolskemu svetu v Litiji.

(Služba) iztirjevalca davka za c. kr. davkarje na Kranjskem je razpisana. Zahteva se krepka postava in neomadeževano življenje. Bivši orožniki imajo prednost. Prošnje do konca maja c. kr. finančnemu ravnateljstvu v Ljubljani.

(Baron Kuhn), c. kr. feldejgmaister in imovatelj domačega pešpolka št. 17, pripeljal se je sinoči v Ljubljano na vojaški ogled.

(Sneg) naletaval je danes dopoldne med dežjem. Nadjati se je po mlaji, ki bo v četrtek na vnebohodni dan, lepšega in vstrajnejega vremena.

(Tatvina v cerkvi.) Predvčeranjem vkradel je potomec rodovine dolgorokih dekli Mici Pečun v Šenklavski cerkvi mošnjček s 4 gl. Ženske bodite previdne tudi v cerkvah; dolgorokih klativitezev se v Ljubljani ravno po cerkvah največ nahaja, kateri pobožnost zbranih vernih na svojo korist porabijo.

(Umrl je) c. kr. kamornik in dvorni svetnik pri koroški deželni vladi, grof Oton Chorinsky, 9. t. m. v Kreuzlingnu na Švicarskem, kjer se je zdravil.

(Slovenec nič!) misli si pri vsaki priložnosti Tržaški magistrat in v tem smislu tudi vsako slovensko prošnjo reši. Mari ni res? Politično društvo „Edinost“ vložilo je pri c. kr. namestništvu prošnjo, da bi se mu za bodoče občinske volitve odkazalo več lokalitet, kakor mu jih je do sedaj na razpolaganje bilo. Vlada je vprašala magistrat in ondi so gospodje sklenili da ne!

Razne reči.

— Ni ga čez Amerikanca! Vedno kaj posebnega novega, vedno kaj tacega, da se po celem svetu zijala odpró, rekoč: Ali je mogoče! Praktični so v resnici in vsega občudovanja vredni ti Amerikanci, kajti pomislite najnovejšo idejo njihovo. Atlantski ocean vam hočejo razsvetliti z električno razsvetljavo, kakor se, recimo, razsvetli kaka dolga ulica. V ta namen nastavili bodo ladije na dve sto morskih milj drugo od druge v ravnoči zasidrane od Novega Fundlanda do irske zemlje. Le-te barke nameravajo med saboj z močnim električnim kablom zvezati, ki bo na obeh straneh z suho zemljo v zvezi. Ob enem bodo pa te ladije služile za telegraf drugim ladijam na morji, da jim ne bo potreba tako dolgo časa na sprejem ali oddajo kake depeše čakati, kakor se jim to sedaj godi, ker se telegrafične postaje, za depeše ladijam namenjene, edino le ob morskih obalah nahajajo. Zasidrane bodo pa ladije tako, da se bodo, recimo ob času viharja, na vse kraje vrtile in sukale, ne da bi se bilo bati, da bi se ob taki priložnosti sidra izruvala. Da bo to za ladije med Evropo in Ameriko velike vrednosti gledé varne vožnje ponoči, kakor tudi gledé depeš po dnevi, je očitno takoj na prvi pogled. Sicer ima vsaka ladija svojega kaži-pota pri sebi in ta je kompas, kteremu se pa kaj lahko zgodi, da se vsled elementarnih nezgod pokazi. Kam da se bo obrnila ladija v temni noči na srodi morja brez dobrega kompasa na poti iz Evrope v Ameriko ali pa narobe, kazale ji bodo električne luči ali najnovejši svetilniki po brezumni morski ravni. Bomo videli, spoznati moramo pa že danes, da nam vere v to manjka.

— Poznanjski komité za potovanje na Velehrad je izdal razglas, s kterim naznanja program svoje delavnosti. Prošnja k duhovenstvu. 5. junija slavna služba Božja in jubilejna slavnost v vseh cerkvah; napravljajo naj se versko zgodovinski govori za ljudstvo, pripravljati naj se začne za pot na Velehrad, vdeleženci naj gredo za praporom, na kterem bo podobna Matere Božje Česko-slovanske z napisom; revnejšim kmetičem naj odbor po svojih močéh pripomore, da bi vsled denarnega pomanjkanja ne bili primorani ostati doma; v to svrhu se prosijo dobrotniki za blagohotno pomoč. Podpisani so najbolj spoštovani možje mesta in provincije poznajske. — Samo kakor se sedaj kaže, si potniki niti ne bodo smeli delati kratkega časa s petjem. V Pudovicah so pobožni katoličanje v oktavi sv. Lovrenca peli pred podobo tega svetnika v nekem predmestju; a policija jim je to veselje lansko leto prepovedala in ko so se pritožili na vlado, je minister ono prepoved potrdil. Goreči častitelji sv. Lovrenca se mislijo pritožiti na poslaniško zbornico. Pobožno petje na Pruskem se prepoveduje, med tem ko se menda z veseljem vsprejema kosmato in nesramno petje ponočnjakov, ki se v pohujšanje vseh smejo dreti ob vsaki uri podnevi in ponoči po ulicah. Zopet dokaz več pruske spravljivosti in Bismarkove pravicoljubnosti!

— Windthorst je predlagal, naj bi se podeljevanje sv. zakramentov ne zabranjevalo nemškim duhovnikom. Toda še sedaj morajo isti skušati v polni meri ojšrost majevih postav. O tem priča sledeči slučaj. Poznanjski župnik Zmura v Goyel-u bil je obsojen h kazni 18 mark ali v zapor šestih dni, toraj se zaslužijo v ječi le 3 marke na dan, zato ker je šestkrat umirajočim podelil sv. zakramente v sosednji občini. Dasi je bilo postavno pravo na njegovi strani, vendar ga je porotna sodnija obsodila, da bi bile dopolnjene žrtve besnega državnega despotizma na Pruskem, v tem blaženem „rajhu“.

Telegrami.

Berolin, 11. maja. Grof Herbert Bismark postal je državni podtajnik v zunanjem uradu.

Berolin, 11. maja. Državni zbor je sprejel v tretjem branji carino na vpeljavo žita in jo je določil od rži in pšenice po 3 marke.

London 11. maja. Hartington je danes v dolenji zbornici naznanil, da je vlada ekspedicijo v Chartum opustila, ter se bodo Angličji iz Sudana konec tega meseca do Wadyhalfe in Asuana umaknili. Iz Suakima pa ne pojdejo poprej, dokler se ne zgovore o daljšem zasedanji njegovem s kako drugo vele-vlastjo.

London, 12. maja. Dolenja zbornica zavrgla je z 290 proti 260 glasovi Hamiltonov predlog in je sprejela v drugem branji postavo o dovoljenji kredita za enajst milijonov.

Umrl so:

6. maja. Jurij Oman, delavec, 44 let, Sv. Petra cesta št. 9, Alkoeholismus.

7. maja. Marija Blaž, mestnega stražnika hči, 2 $\frac{1}{2}$ leta, Kravja dolina št. 16, jetika.

8. maja. Marija Jeršan, kondukterjeva žena, 49 let, Sv. Petra cesta št. 19, jetika.

9. maja. Jera Kozina, hišnega oskrbnika žena, 65 let, Križevniški trg št. 7, jetika.

V bolnišnici:

5. maja. Jera Bernik, gostija, 54 let, vodenica.

6. maja. Franca Geiger, delavka, 17 let, Tuberculosis.

7. maja. Jurij Moran, delavec, 48 let, jetika.

Tujci.

10. maja.

Pri **Maliču**: Lehmann, trgovec, iz Monakovega. — Friederich, Winter, Meschel, trgovec, iz Dunaja. — Grofinja Margheri, zasebnica, iz Novega mesta. — pl. Suhay, soproga c. k. dvorn. svetnika, s hčerjo, iz Pulja. — Guido Saak, nadinženir, iz Leobersdorfa.

Pri **Stonu**: F. Weissenberger, trgovec, iz Lyona. — J. Weber, trgovec, iz Zürich. — Ignacij Fritsche, c. k. dvorni svetnik, iz Dunaja. — Janez Ratschiller, c. k. uradnik, iz Dunaja. — Josip Frankl, fabrikant, iz Dunaja. — Bazueh, Vidic,

Sor, Tissen, trgovci, iz Dunaja. — Josip Ohme, fabrikant, iz Schönwindena. — Adolf Neuberger, trg. pot., iz Pečuha. — Dolleschal, gojzdar, iz Wlaschtna. — Pavel Zorico, c. k. stotnik, iz Trsta. — F. Dolenc, zasebnica, iz Razdrtega. — Frane Wruss, trgovec, iz Čabra. — Hugon Ubaldini, c. k. nadporočnik, iz Ljubljane.

Pri **Južnem kolodvoru**: Chernich in Zadro, enoletna prostovoljca, iz Trsta. — Karl Steyer, lesni trg., iz Št. Petra.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

12. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 50	kr.
Srebrna " 5% " 100 " (s 16% davka)	82 " 90	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 " —	"
Papirna renta, davka prosta	98 " 20	"
Akcije avstr.-ogerske banke	857 " —	"
Kreditne akcije	289 " 90	"
London	124 " 55	"
Srebro	— " —	"
Francooski napoleond.	9 " 84	"
Ces. cekini	5 " 85	"
Nemške marke	60 " 85	"

Od 11. maja.

Ogerska zlata renta 4%	97 gl. 20	kr.
" papirna renta 5%	92 " 30	"
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 99 " 90	"
" Länderbanke	98 " 30	"
" avst.-og. Lloyd v Trstu	565 " —	"
" državne železnice	301 " 75	"
" Tramway-društva velj. 170 gl.	214 " —	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 125 " —	"
4% " " " 1860	500 " 139 " —	"
Državne srečke iz l. 1864	100 " 170 " 50	"
" " " 1864	50 " 169 " —	"
Kreditne srečke " " 1864	100 " 175 " 25	"
Ljubljanske srečke	20 " 23 " 50	"
Rudolfove srečke	10 " 18 " 50	"
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	112 " 50	"
" Ferdinandove sev.	105 " 50	"
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 " —	"

Št. 7269

Razglas.

(3)

Izvrševaje ukaz vis. c. k. deželnega predsedstva z dne 24. aprila t. l., št. 902 Pr., in opiraje se na §. 25 volilnega reda za državni zbor se javno naznanja, da je imenik volilcev za volitev enega državnega poslanca, ki ga ima mesto Ljubljana dne 2. junija t. l. izvoliti,

od 9. do vštetega 16. dne t. m.

v magistratnem ekspeditu razpoložen za splošno pregledovanje.

Ugovor zoper ta zapisnik, bodi si, da je vanj kdo za volitev neopravičen upisan, ali da je izpuščen kdo, ki ima volilno pravico, morajo vložiti se najpozneje do zadnjega gori določenega t. j. 16. dne t. m.

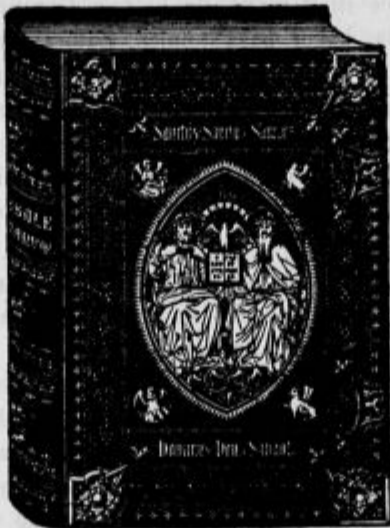
Ugovori po preteku tega dne vloženi, se bodo zavrnili kakor prekasni.

Volilne izkaznice se bodo volilec o pravem času poslale; ko bi pa kateri volilec izkaznice iz katelega koli vzroka vsaj 24 ur pred volitvenem dnevom ne dobil, naj se oglasi zanjo pri podpisnem uradu.

Mestni magistrat Ljubljanski

dne 8. maja. 1885.

V ončina, namestnik župana.

„MISSALE ROMANUM“

izdaja l. 1884

s Proprijem

stane vezan:

- v črnem usnji z marmorirano, rudečo ali zlato obrezo 20—24 gl.;
- v rudečem šagrinu z zlato obrezo 25 gl. (ta vez odlikuje se posebno po svoji ličnosti);
- v finem rudečem šagrinu z jako okusnim zlatim vtiskom in zlato obrezo 30 gl.;
- v finem rudečem šagrinu z zaponami in rosetami iz novega srebra 35 gl.;
- v finem rudečem šagrinu z novosrebrno okovo 37 gl. 50 kr.;
- v finem rudečem šagrinu z zlatim vtiskom in barvanimi ulogami, s popolno okovo pozlačeno ali novosrebrno 45 gl.

Še fineje vezani s klepano srebrno ali zlato okovo itd. izdelujejo se le po naročilu in se po želji pošiljajo tudi posebna naznanila cene.

Ob enem priporočamo:

Missae pro defunctis

(editio S. Rituum Congregationis, hujus formae sexta in Folio)

za Avstrijo še s posebnim pridatkom.

Vezani komadi stanejo od 3—7 gl.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.